

Vikola Stanković

MOŽE LI OVAJ SVIJET USKRSNUTI?

Gotovo svaki dan dopiru do nas izrazi nezadovoljstva ustrojstvom ovog, našeg svijeta. Netko se žali na ovo, netko na ono, a malo je ljudi koji bi rekli da im sve ide dobro i da oni bolje i ne bi željeli.

Novine su pune izvještaja o sukobima različitih vrsta. Sukobljavaju se države, narodi, rase, partije. Sjever—Jug, Istok—Zapad, bogati—siromašni. Svatko je u nekom klanu, a malo je klanova otvorenih prema svima drugima. Pravi je podvig ne biti protiv nikoga, jer, misle neki, ako nisi protiv nikoga, svi su protiv tebe — ostaješ nezaštićen, to jest razorenog obrambenog sistema, a to je opaka bolest.

Ne samo da na velikom planu „treba biti protiv nekoga“, nego i unutar pojedinih grupacija nije sve harmonično. Ima pritužbi na razjedinjenost unutar njih samih. Malo je koji pokret, bilo koje vrste, ili u Crkvi, ili izvan nje, sačuvao svoje jedinstvo.

Uvijek dolazi do odstupanja od zajedničkog cilja i traži se neki drugi, ili barem drukčiji način da se on postigne, a mora biti toliko drukčiji da može pokazati samosvojnost te nove grupe. A da bude još gore, ljudi su spremni dati i vlastitu glavu za sasvim oprečne ciljeve, a i jedne i druge proglašuju apsolutnima, inače se za njih ne bi žrtvovali.

Kad bi netko mogao stajati sa strane, potpuno neumiješan u sve to, a k tome i nepristran, vjerojatno bi mu bilo zabavno promatrati kojim se mislima i kojim sredstvima ljudi služe da bi istaknuli i opravdali svoj identitet, svoje dostojanstvo, svoje uvjerenje prikazili kao najispravnije dostiguće ljudskoga duha.

Nisu, međutim, ugroženi samo veliki pokreti nego i najuža čovjekova okolina. Sa susjedima stvari obično nisu do kraja riješene, a s punicama i svekrvama uvijek je bilo problema. Bračni se parovi, valjda, nikada nisu toliko rastajali, a to plaćaju djeca kojima se oduzima mogućnost da se bezbrižno razvijaju u toplini i zaštićenosti roditeljskog doma. Ugrožena je, dakle, okolina u kojoj čovjek može normalno doživljavati svoje ostvarenje.

Ima danas sve više pritužbi da su čovjekova svijest, a i savjest izmučene i razjedinjene — najprije čestim stresovima, a još više životnom dezorijentacijom. Događa se da pred tim mnoštvom različitih ponuda čovjek ne zna što je bitno.

a što nebitno, što je na prvom mjestu i kako da sve to poreda u smislenu cjelinu. Kod nekih je u pitanju i sam taj poredak, a ne samo kriteriji prema kojima bi se nešto moralo poredati.

Teorijskih tumačenja današnjeg čovjekova stanja, naravno, ne nedostaje, ali čovjekova praksa ipak ima svoju zakonitost koja se ne da lako okovati u poopćene teoretske iskaze. Upravo su zato i mogući različiti pristupi čovjekovu svijetu. Čovjek se na nekom stupnju ne može definirati — neizmjerljivo nadilazi sebe.

Ni Kristova ponuda uskrsnuća ne da se izvesti na temelju nužnosti zaključivanja ljudskom logikom. Krist poziva čovjeka da se slobodno odluči za puni život slobode. A u ovom svijetu tu puninu možemo spoznati samo kao u ogleдалu, kaže sv. Pavao.

Ostaje pitanje u kojoj mjeri čovjek, slomljen razdrobljenošću svojega svijeta, može prepoznati Novu stvarnost. Ima li on neku prisposobu po kojoj bi naslutio puno značenje traženja Živoga među mrtvima?

Doživljaj razjedinjenosti, rascjepkanosti, nedovršenosti, siromaštva i ograničenosti našeg svijeta temelji se upravo na nekom znanju i predokusu onog pravog, punog, neograničenog i ni pod kojim vidikom ugroženog svijeta. Čeznja i težnja za onim što još nismo iskusili poticaj su da ostanemo otvoreni i da iščekujemo. Loše bismo učinili, kada bismo prezreli mogućnosti koje nam se nude proglašavajući ih jednostavno nemogućnostima, a ne samo nemogućnostima prema onim mišljenjima koja smatraju da je čovjek samo biće za smrt, a ne za život. Život je, ipak, stvarnost koju doživljavamo svaki dan, a smrt još nikada nismo „doživjeli“, a već joj se mnogi unaprijed predaju priznavajući njezin potpuni trijumf.

Proljeće se svake godine takvima ruga. Tamo gdje se čini da je zima zatrla svaki život pojavljuju se bezbrojni oblici života u svojoj šarolikosti. Onaj tko bi doživio samo zimu ne bi imao cjelovitu sliku o prirodi. Njegovo bi iskustvo bilo siromašnije, nepotpuno i vrlo jednostrano. Nije li se zato pametno upitati je li i naše viđenje ovog, našeg svijeta samo djelomično i ne izmiču li nam oni zadnji temelji svake pozitivnosti, pa i života. Možda se prerano umorimo i uskliknemo „nemoguće!“. „Novi život nije moguć!“

U proljeće se pojave najprije visibabe i daju znak zimi da uzmakne i ona se doista preda makar još nekoliko puta „ugriže“, a visibabe se ne predaju dok ne obave svoj zadatak. Tako se i blagovjesnici novoga života ne plaše i prkose staze koja im prijeti, pa makar od nje morali i trpjeti. Kažu da je i Majka Terezija takav blagovjesnik proljeća iako se zgurila do zemlje. Kroz nju struji novi, Kristov život, Kristova ljubav, pomalo preobražavajući smrznutu ukrućenost ovog svijeta. Bogu hvala, nije ona jedina sa svojim sljedbenicama. Dovoljno je s malo dobre volje okrenuti se oko sebe ili barem pogledati koji životopis svetaca. Dovoljno je pogledati i mlade roditelje koji u vlastitom proljeću, uza sve probleme sa stanom i ostalim stvarima, pružaju mogućnost Životu da procvate u njihovoj djeci. Blagu vijest mnogi su pokušali ostvariti, a pokušavaju i danas. Ono što Bog sije, ipak će niknuti. U uskrsnom svjetlu vidi se kako stvari stoje. Kako se približava Uskrs, dolazi i njegovo svjetlo i toplina. Visibabe će uvijek cvasti.